mændenes lønklasse og det arbejde, de udfører, kan ikke anses for en akt, der indeholder et klagepunkt, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 25, der som sådan skal begrundes af den administrative myndighed.

Fordelingen af arbejdsopgaverne mellem tjenestemændene under hensyntagen til deres særlige kvalifikationer og under overholdelse af ovennævnte princip er omfattet af den kompetence, der normalt tillægges den overordnede myndighed i interne spørgsmål; foranstaltninger på dette område kræver ikke en særlig begrundelse.

I sag 338/82

CARLO ALBERTINI, ingeniør, videnskabelig tjenestemand, Ispra,

og

MARIO MONTAGNANI, ingeniør, overordnet videnskabelig tjenestemand, Bologna,

begge placeret ved Det fælles Forskningscenter i Ispra, ved advokaterne Angelo Ulgheri, Milano, og Marcel Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Martine Reicherts, 7, Côte d'Eich,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Guido Berardis, medlem af Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, medlem af Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation dels af en række afgørelser truffet af kontorchefen for afdelingen »anvendt mekanik« under Det fælles Forskningscenter i Ispra, hvorefter der ikke kunne gives sagsøgerne tilladelse til i forbindelse med deres tjeneste at have kontakt med visse eksterne medarbejdere, at deltage i en videnskabelig kongres tilrettelagt af Cairos universitet og ved denne lejlighed at offentliggøre en videnskabelig rapport, dels af en

tjenesteordre, hvorefter sagsøgerne blev frataget ansvaret for forskningsgrenen til undersøgelse af materialers reaktion på dynamiske påvirkninger,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden K. Bahlmann, dommerne P. Pescatore og O. Due,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder

Carlo Albertini og Mario Montagnani, tjenestemænd ved Det fælles Forskningscenter i Ispra, har i en årrække — inden for rammerne af afdelingen »anvendt mekanik« — beskæftiget sig med forskning i materialers reaktion på dynamiske påvirkninger. Dette forskningsarbejde har tilsyneladende skaffet dem international anerkendelse, for så vidt angår undersøgelser af materialers reaktion på dynamiske påvirkninger samt fremstilling af apparater til måling af disse reaktioner.

Den 31. august 1982 ansøgte Albertini og Montagnani kontorchefen for afdelingen »anvendt mekanik« om tilladelse til at offentliggøre rapporten »Constitutive Equations of Austenitic Stainless Steels in Dynamics. Experiments and Calibration Procedure«, som de havde udfærdiget i samarbejde med to professorer fra Bolognas universitet. Rapporten skulle fremlægges og drøftes på en videnskabelig kongres tilrettelagt den 27. december 1982 af Cairos universitet; allerede den 13. juli 1982 havde Albertini fremsendt rapporten til organisatorerne af kongressen.

Sagsøgernes ansøgning blev afslået ved afgørelse af 7. oktober 1982; den 5. november 1982 afslog kontorchefen

desuden at give samtykke til deres deltagelse i kongressen i Cairo.

Ved notat af 27. september 1982 afslog kontorchefen for afdelingen »anvendt mekanik« sagsøgernes ansøgning om tilladelse til at indbyde en udenlandsk sagkyndig til forskningscentret. Ved memorandum af 6. oktober 1982 understregede han over for dem, at det er nødvendigt, at forskningscentret i forbindelse med kontakter til eksterne forskere »taler med én stemme«, og han påtalte deres ukorrekte optræden og opfordrede dem til »fremover at følge den normale procedure«.

Ved memorandum af 10. november 1982 meddelte kontorchefen en række ansatte ved centret, herunder Albertini og Montagnani, at »Verzeletti med omgående virkning overtager ansvaret for forskningen vedrørende materialers, komponenters og strukturers reaktion på dynamiske påvirkninger ved anvendelse af den store maskine til dynamiske forsøg«.

Den 9. december 1982 indgav Albertini og Montagnani i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, klage til den kompetente myndighed over disse afgørelser fra kontorchefen for afdelingen »anvendt mekanik«.

II — Skriftveksling

Albertini og Montagnani har den 23. december 1982 anlagt sag i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 4, sammenholdt med artikel 90, stk. 2, med påstand om annullation af de omtvistede afgørelser, og har herved gjort gældende, at vedtægtens artikler 17, 21 og 24 er overtrådt.

Samme dato indgav de i medfør af procesreglementets artikel 83, stk. 2 og stk. 3, og artikel 84 en begæring om udsættelse af fuldbyrdelsen af de anfægtede foranstaltninger.

Efter at sagsøgerne på dagen for indgivelsen af deres begæring om foreløbige forholdsregler havde afgivet mundtlige indlæg, afsagde formanden for anden afdeling, som var trådt i præsidentens sted, endnu inden Kommissionen havde afgivet indlæg, den 23. december 1982 følgende kendelse i medfør af procesreglementets artikel 84, stk. 2, (Sml. s. 4667):

1. Begæringen om midlertidig udsættelse af afgørelserne af 7. oktober og 5. november 1982 fra kontorchefen for afdelingen »anvendt mekanik« under DFF tages ikke til følge.

2. Afgørelsen vedrørende de øvrige påstande udsættes.

3. Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes.

Efter at Kommissionen havde afgivet skriftlige indlæg i sagen om foreløbige forholdsregler, afsagde formanden for anden afdeling den 1. februar 1983 endnu en kendelse (Sml., s. 145), der har følgende ordlyd:

1. Begæringen om midlertidig udsættelse af afgørelserne af 27. september, 6. oktober og 10. november 1982 fra kontorchefen for afdelingen »anvendt mekanik« under DFF tages ikke til følge.

2. Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes.

Den 17. maj 1983, mere end 4 måneder efter indgivelsen af sagsøgernes klage, der således var blevet stiltiende afvist, traf Kommissionen en udtrykkelig og begrundet afgørelse om afvisning.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt; sagsøgerne har ikke fået tilladelse til efter udløbet af den fastsatte frist at fremlægge replik.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden yderligere bevisførelse.

Domstolen har anmodet sagsøgerne om skriftligt at besvare en række spørgsmål; de har svaret efter en forlængelse af den fastsatte frist. Parterne er blevet opfordret til under de skriftlige indlæg for Domstolen at koncentrere sig om de i disse spørgsmål rejste problemer.

III — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Det statueres, at sagsøgerne i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 17 kan offentliggøre og forelægge deres rapport under kongressen den 27. december 1982 i Cairo.

— Det statueres, at ansættelsesmyndigheden og dennes tjenestegrene og/eller tjenestemænd ikke kan forbyde sagsøgerne at offentliggøre rapporten, idet dette forbud er i strid med de grundlæggende principper i EF-retten, jfr. EKSF-traktatens artikel 2, og forskernes lige så grundlæggende rettigheder ifølge vedtægtens artikel 17.

— Det statueres, at sagsøgerne som følge af det overordnede hensyn til udviklingen af EF's forskningsprogrammer inden for anvendt mekanik kan

— kontakte navnlig de institutioner og forskere såvel inden for som uden for Fællesskabet, som er nået længst på området for anvendt forskning, når dette sker i overensstemmelse med EF-reglerne, og

— deltage i specialkongresser inden for rammerne af de af Kommissionen fastsatte, forskningsprogrammer inden for anvendt mekanik og det forskningsområde, som sagsøgerne beskæftiger sig med, og hvis udvikling de er ansvarlige for, idet der tages hensyn til de opnåede konkrete resultater og den videnskabelige værdi af deres arbejde og initiativ.

— Den tjenstlige meddelelse af 10. november 1982 fra kontorchefen for afdelingen »anvendt mekanik« annulleres; sagsøgerne blev ved denne meddelelse uberettiget og under et tilfældigt påskud frataget ansvaret for undersøgelserne af materialers reaktion på dynamiske påvirkninger og de i forbindelse hermed foretagne undersøgelser, navnlig vedrørende anvendelsen og forbedringen af det udstyr til måling af belastningsevnen, som sagsøgerne har opfundet.

— Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger, såfremt ansættelsesmyndigheden ikke snarest annullerer meddelelsen og de anfægtede foranstaltninger.

— Der iværksættes bevisførelse, herunder navnlig afhøring af vidner, indhentelse af sagkyndige erklæringer, besigtigelse på stedet og fremlæggelse af dokumenter.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringerne om foreløbige forholdsregler.

IV — Parternes anbringender og argumenter under skriftvekslingen

A — Generelle bemærkninger

Sagsøgerne har indgående beskrevet det af dem udførte forskningsarbejde omkring materialers reaktion på dynamiske påvirkninger, beregninger vedrørende atomreaktorers struktur, undersøgelser af materialers modstandsdygtighed under hurtigt ændrede belastninger og fremstillingen af instrumenter, anlæg, udstyr og apparater til måling af materialers reaktioner.

Samtlige forskningsprojekter er ifølge sagsøgerne gennemført på deres initiativ uden råd og incitament fra overordnede organer; sagsøgerne har altid varetaget forbindelserne til udenlandske virksomheder, da forskningscentrets struktur kun er af administrativ art; alle beslutninger og initiativer af videnskabelig art har beroet på dem; laboratoriet til »undersøgelser af materialers reaktion på dynamiske påvirkninger« har indtil 10. november 1982 fungeret selvstændigt og uafhængigt i videnskabelig henseende; forskningscentrets forskellige afdelinger har kun rent marginalt bidraget til de videnskabelige resultater.

Sagsøgerne har tilføjet, at deres videnskabelige initiativ og succes ikke blev anerkendt af den nye kontorchef, som tiltrådte i 1976. Han udnævnte en ny leder af afdelingen for anvendt mekanik, nægtede at ansætte en teknisk medarbejder i laboratoriet, lagde bevidst hindringer i vejen for væsentlige videnskabelige initiativer taget af sagsøgerne og fratog dem ansvaret for et udstyr, som var det betydeligste af de af dem patenterede opfindelser, og som udgjorde det sidste resultat af deres forskning.

Grunden til kontorchefens handlinger skal ifølge sagsøgerne søges i hans faglige uddannelse, hans manglende erfaring som leder af en fintmærkende forsøgsafdeling, hans tendens til at foretrække ansatte, som bestræber sig på ukritisk at acceptere hans bureaukratiske instruktioner, hans faglige »jalousi« over for sagsøgerne og hans indsats for at give visse tekniske og videnskabelige miljøer i et enkelt land en fortrinsstilling.

Kommissionen har beklaget, at sagsøgerne i deres indlæg ikke har kunnet afstå fra at anvende ærekrænkende udtalelser over for deres overordnede. Sådanne udtalelser er så meget mere utilstedelige, som sagsøgernes beskyldninger er fuldstændig grundløse.

De over for kontorchefen fremsatte fornærmelige ytringer rammer samtidig Kommissionen; med deres provokerende udtalelser har sagsøgerne ligeledes udtrykt foragt for Domstolen.

B — Nægtelse af samtykke til offentliggørelse af en rapport og til deltagelse i en kongres

Sagsøgerne har bebrejdet kontorchefen, at han ikke tillod, at de af hensyn til deres forskningsarbejde havde selvstændige videnskabelige kontakter på højt plan; hans voldsomme reaktion på ansøgningen om samtykke til at offentliggøre den rapport, som skulle fore-

lægges ved Cairo-kongressen, skyldes hans modvilje mod ansatte, som udviser intuition og kreative evner.

De argumenter, som anvendes for at rejse tvivl om den videnskabelige værdi af den omtvistede publikation, er groft vildledende og ubegrundede.

Forbudet mod, at sagsøgerne offentliggør deres videnskabelige arbejde, er klart udtryk for magtmisbrug, så meget mere som institutionerne ikke har noget ansvar, selv om det måtte vise sig, at sagsøgernes videnskabelige arbejde ikke er af den høje kvalitet, som kongressens organisatorer har tillagt det.

Ifølge sagsøgerne har kontorchefens handlinger været uberettigede i såvel videnskabelig som i enhver anden henseende.

Kommissionen har anført, at nægtelsen af samtykke til offentliggørelse af den rapport, som skulle forelægges under Cairo-kongressen, og til sagsøgernes deltagelse i kongressen er fuldt ud begrundet såvel formelt som reelt.

a) Sagsøgerne har ikke fulgt den normale procedure for ansøgning om samtykke til offentliggørelse, idet deres ansøgning blev indgivet den 31. august 1982, halvanden måned efter at rapporten var blevet tilsendt organisatorerne af Cairo-kongressen.

Denne adfærd fra sagsøgernes side er direkte i strid med vedtægtens artikel 17, stk. 2.

b) Forpligtelsen til at følge den fastsatte procedure har til formål at sikre overholdelsen af det grundlæggende krav om, at tekster, der offentliggøres — især på det videnskabelige område — har den høje kvalitet, som Kommissionen med rette kan forvente af sine tjenestemænd og øvrige ansatte, og ikke undergraver forskningscentrets faglige omdømme.

c) Enhver artikel, for hvilken der indgives ansøgning om samtykke til offentliggørelse, gennemgås af den under forskningscentret berørte afdeling. Inden for afdelingen »anvendt mekanik« findes et ad hoc-bedømmelsesudvalg, hvis medlem eller medlemmer udpeges alt efter det behandlede emne; udvalget afgiver en udtalelse og foreslår eventuelt ændringer af den forelagte tekst, kontorchefen afgiver en endelig udtalelse, som forelægges forskningscentrets direktør.

Sagsøgerne kan ikke hævde, at de er uvidende om denne procedure.

d) Under alle omstændigheder var det ifølge Kommissionen af videnskabelige grunde fuldt ud berettiget at nægte samtykke til offentliggørelse af den omhandlede rapport.

Andre medarbejdere i afdelingen tilsluttede sig kontorchefens negative udtalelse; et seminar med deltagelse af forskellige tjenestegrene vedrørende mønstre for materialers reaktioner sluttede med den konklusion, at kontorchefens udtalelser i det mindste delvis var begrundede; to eksterne sagkyndige, som efterfølgende blev konsulteret af Kommissionen, har udtalt sig negativt om rapportens videnskabelige værdi.

e) Den 9. marts 1983 fremsatte sagsøgerne en anmodning om offentliggørelse af en rapport, som skulle fremlægges på en kongres i Chicago i august 1983. Ifølge Kommissionen var der her tale om en ændret og forbedret udgave af den omtvistede rapport; der blev givet samtykke til offentliggørelse. Denne omstændighed bekræfter, at kontorche-

fens standpunkt vedrørende ansøgningen om den omtvistede offentliggørelse var fuldt ud berettiget, og at han ikke nærer modvilje mod sagsøgerne.

f) Påstanden om annullation af afgørelsen om ikke at give sagsøgerne tilladelse til at deltage i Cairo-kongressen er blevet uden betydning, når henses til tidspunktet for kongressens afvikling.

Yderligere kan afslaget på ansøgningen om tjenesterejse ikke adskilles fra afslaget på ansøgningen om at måtte offentliggøre rapporten.

Selv om ansøgningen om tjenesterejse til Cairo måtte anses for en selvstændig ansøgning, har Kommissionen anført, at tjenestemænd, som ansøger om tjenesterejse, ikke har krav derpå; den kompetente overordnede myndighed kan give samtykke til tjenesterejser, for så vidt de er hensigtsmæssige. At der findes midler på budgettet, er ikke en tilstrækkelig begrundelse for at gennemføre en tjenesterejse. I det foreliggende tilfælde fandt kontorchefen, at tjenesterejsen til Cairo var uhensigtsmæssig og overflødig.

Afslaget på ansøgningen om den pågældende tjenesterejse skyldes ikke, at kontorchefen nærede nogen form for modvilje mod sagsøgerne, hvilket fremgår af, at de tidligere har gennemført et meget stort antal tjenesterejser.

C — Forbud mod visse kontakter udadtil

Sagsøgerne har efter først at have henvist til de meget hyppige kontakter, som de har haft med forskere, virksomheder, institutioner og organer uden for Fællesskabet, gjort gældende, at meddelelserne af 27. september og 6. oktober 1982 i det væsentlige kan forklares med, at kontorchefen — på grund af forhold, som han selv bærer ansvaret for — følte, at han stod uden for den faglige ledelse af den afdeling, han var ansvarlig for.

At sagsøgerne gentagne gange måtte foreslå, at der blev indhentet udtalelser fra eksterne sagkyndige, skyldtes, at en anden medarbejder under samme kontorchef ikke ydede en tilfredsstillende indsats.

Et lidet bekosteligt samarbejde med den eksterne sagkyndige, som sagsøgerne havde foreslået indbudt til forskningscentret, ville have gjort det muligt at fastlægge et fælles forskningsprogram af ubestridelig interesse.

Kontorchefen var klar over, at sagsøgerne aldrig ville indgå forskningskontrakter med virksomheder, som ikke på det pågældende specifikke område kunne sikre en tilstrækkelig videnskabelig kvalitet; han foretrak derfor på et område, som direkte var underlagt sagsøgerne, at henholde sig til personer, som han anså for mere villige til at gennemføre en politik, som ikke er i Fællesskabets interesse.

Kommissionen har anført, at sagsøgernes anbringende vedrørende retten til kontakter udadtil samt deltagelse i kongresser ikke kan lægges til grund.

a) Som anbringendet er formuleret, kan det ikke lægges til grund, da Domstolen ikke in abstracto kan fastslå, om en person har en bestemt ret. For så vidt sagsøgerne har nedlagt påstand om annullation af visse afgørelser truffet af kontorchefen, bør Kommissionen frifindes.

b) Det er ikke muligt af de af sagsøgerne fremlagte dokumenter at udlede et generelt forbud mod samarbejde med eksterne sagkyndige. Det fremgår af notatet af 27. september 1982, at sagsøgernes overordnede med en klart angivet begrundelse afslog én eneste ansøgning om at måtte indbyde en enkelt sagkyndig ved en bestemt lejlighed.

c) Der findes ingen regel, hvorefter en tjenestemand ved forskningscentret har »krav« på, at hans ansøgninger om indbydelse af eksterne sagkyndige imødekommes. Det tilkommer den kontorchef, som har ansvaret for, at de ham underlagte tjenestegrene fungerer tilfredsstillende, at vurdere, om der skal indbydes eksterne sagkyndige, idet han støtter sig på forskellige kriterier, herunder nødvendigheden heraf, mulighederne for andre former for kontakt, den relative betydning af specialisering inden for den af centret udførte forskning og de til rådighed stående midler.

d) I det foreliggende tilfælde fandt kontorchefen, at den pågældende sagkyndige under to tidligere besøg ikke havde levet op til forventningerne, at hans ideer var kendte, og at de sammen med andre lige så værdifulde ideer kunne anvendes, uden han var til stede.

Kontorchefens afslag på ansøgningen om tilladelse til at indbyde den sagkyndige var ifølge Kommissionen fuldt berettiget og tilsidesatte ikke sagsøgernes rettigheder.

e) Kontorchefens notat af 6. oktober 1982 indeholdt ikke noget generelt forbud mod, at sagsøgerne samarbejder med eksterne sagkyndige. Ifølge notatet kræves det blot, at forskningscentrets regler på dette område overholdes. Det er væsentligt for at sikre en god forvaltning, navnlig på forskningsområdet, at der sker en intern koordinering, inden der etableres kontakter udadtil. Det kan ikke accepteres, at centrets forskere optræder på eget initiativ, som om de var selvstændige videnskabsmænd, som alene har det fulde ansvar.

f) Kontorchefens standpunkt er fuldt ud begrundet i de faktiske omstændigheder, idet sagsøgerne i forbindelse med en af forskningscentret med Politecnico i Milano indgået kontrakt havde en vis tendens til at »gå uden om« den medarbejder, som af forskningscentret var udpeget som ansvarlig for denne kontrakt.

D — Foranstaltninger til intern reorganisering

Sagsøgerne har klaget over, at den tjenstlige meddelelse af 10. november 1982 rent faktisk fratog dem ansvaret for det udstyr, som de selv havde udviklet og konstrueret, og overdrog det til en anden ansat.

Sagsøgerne havde anvendt en stor del af de sidste fem år på udviklingen af dette meget specielle forsøgsapparatur; de blev pludselig uden nogen som helst grund og udelukkende som følge af kontorchefens personlige synspunkter frataget ansvaret for et enestående redskab, som gjorde det muligt for dem at gå videre i deres forskning.

I praksis havde den anfægtede afgørelse til følge, at det pågældende apparatur ikke kunne prøves og anvendes til de første forsøg; afgørelsen kan medføre

yderligere forsinkelser, hvis disse opgaver ikke igen overdrages sagsøgerne, som har en enestående erfaring i forbindelse med dette projekt og apparaturets konstruktion.

Formålet med den hierarkiske opbygning bør være at skabe et fælles værdigrundlag med henblik på at sikre et hensigtsmæssigt resultat i overensstemmelse med et projekt; den må ikke være et middel, ved hjælp af hvilket en overordnet, som er placeret i en stilling, der hverken svarer til hans kvalifikationer eller hans uddannelse, søger at opnå personlig revanche.

Kommissionen har anført, at den anfægtede tjenstlige meddelelse er udstedt ifølge kontorchefens enekompetence, da det tilkommer ham at træffe alle beslutninger vedrørende den ham underlagte administrative enhed for således at sikre, at den fungerer bedst muligt. De grunde, hvorpå den støttes, er fuldt ud gyldige, da de opfylder tjenestens krav og ikke tilsidesætter sagsøgernes rettigheder.

a) For så vidt angår Albertini, kan det fastslås, at hans klagepunkter er fuldstændig ugrundede, idet han har bevaret sin tidligere titel som »sheet holder« med de dertil knyttede opgaver.

b) Med hensyn til Montagnani skal det understreges, at de i den anfægtede tjenstlige meddelelse indeholdte afgørelser blev truffet, efter at kontorchefen havde rådført sig med forskningscentrets direktør. Det tilkommer navnlig kontorchefen at tilrettelægge arbejdet i afdelingen på bedst mulig måde, idet han i tjenestens interesse fordeler opgaver og ansvar mellem medarbejderne. De omhandlede aspekter af personaleforvaltningen inden for en videnskabelig afdeling hører ikke under ansættelsesmyndighedens men under kontorchefens kompetence.

c) De grunde, som de i den anfægtede tjenstlige meddelelse indeholdte foranstaltninger støttes på, har vist sig fuldstændig berettigede i lyset af den administrative undersøgelse, som førte til en afvisning af sagsøgernes klage.

Sagsøgerne er ikke de eneste medarbejdere ved forskningscentret, som har bidraget til udviklingen af maskinen til måling af store belastninger; under alle omstændigheder kan sagsøgerne ikke gøre krav på en slags eneret til at anvende den.

Overgangen fra selve udviklingen af maskinen til indkørings- og senere forsøgsfasen kræver i organisatorisk henseende helt andre koordinerings- og ledelseskvalifikationer end dem, der var nødvendige under den første fase. Det er således ganske normalt at ændre fordelingen af opgaverne mellem afdelingens medarbejdere; det tilkommer kontorchefen at vurdere personalets kvalifikationer og træffe afgørelse om, hvilke opgaver der skal tillægges den enkelte under hensyntagen til det grundlæggende krav om, at afdelingen skal fungere bedst muligt. Sagsøgerne, navnlig Montagnani, har imidlertid ifølge Kommissionen tidligere vist ringe evner til forvaltning og koordinering, som indebærer hyppige daglige kontakter med andre tjenestegrene inden for forskningscentret; yderligere har sagsøgerne bevidst eller ubevidst arbejdet »helt for sig selv«, hvilket ikke fremmer et godt arbejdsklima.

V — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 15. december 1983 har sagsøgerne, ved advokat Ulgheri og advokat Slusny, og Kommissionen, ved Berardis, afgivet mundtlige indlæg, ligesom de har besvaret de af Domstolen stillede spørgsmål. Advokat Slusny har fået tilladelse til at anvende et andet sprog end processproget.

Sagsøgerne har uddybet deres påstande og erklæret, at de frafalder den personlige kritik, som de havde rettet mod kontorchefen for afdelingen »anvendt mekanik« under forskningscentret i Ispra.

For så vidt angår afslaget på ansøgningen om offentliggørelse af rapporten, som skulle forelægges på Cairo-kongressen, har de blandt andet anført, at de har fulgt den sædvanlige fremgangsmåde på forskningscentret i Ispra (hvor der ikke findes noget »bedømmelsesudvalg«); de har desuden anfægtet kontorchefens kompetence i forbindelse med vedtægtens artikel 17, stk. 2, og gjort gældende, dels at den rapport, som blev forelagt på Chicago-kongressen i august 1983 ikke var den samme som den, som skulle forelægges i Cairo, og at den kompetente myndighed under alle omstændigheder ikke på dette område har et frit skøn; det videnskabelige niveau kan navnlig ikke anses for et kriterium, der kan begrunde et afslag på en ansøgning om offentliggørelse af rapporten.

For så vidt angår afslaget på ansøgningen om at deltage i Cairo-kongressen, har sagsøgerne understreget, at de videnskabelige tjenestemænd generelt har interesse i at sikre, at der i størst muligt omfang knyttes kontakter til forskere uden for centret.

Da der er tale om foranstaltninger, ved hvilke de blev frataget ansvaret for det af dem udviklede udstyr, har sagsøgerne gjort gældende, at denne afgørelse skal vurderes generelt i forbindelse med deres forhold til deres overordnede; de har anført, at det drejer sig om en individuel afgørelse i form af en foranstaltning af generel art, som må anses for magtfordrejning, og har henvist til, at den omtvistede afgørelse ikke var begrundet, og at udstederen ikke besad den nødvendige kompetence.

Kommissionen har i det væsentlige gjort gældende, at den kompetente myndighed ifølge tjenestemandsvedtægtens artikel 17, stk. 2, fuldt ud er berettiget til ved behandlingen af en ansøgning om offentliggørelse at lægge vægt på det pågældende arbejdes videnskabelige værdi, at kontorchefen havde fået tildelt den nødvendige kompetence, og at sagsøgerne i alt fald ikke længere havde interesse i at indbringe en klage i den anledning, da sagsøgernes indlæg rent faktisk var offentliggjort i det værk, hvori de videnskabelige arbejder fremlagt på Cairo-kongressen blev offentliggjort med angivelse af deres navn og deres tilhørsforhold til forskningscentret.

Yderligere var kontorchefen ifølge den tildelte kompetence beføjet til at træffe afgørelse om sagsøgernes deltagelse i Cairo-kongressen og træffe de foranstaltninger til afdelingens reorganisering, som han fandt nødvendige.

Under retsmødet har parterne fået tilladelse til at fremlægge en række dokumenter, i hvilken anledning sagsøgerne den 9. januar og Kommissionen den 27. januar 1984 har afgivet skriftlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. april 1984.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 23. december 1982, har Carlo Albertini, ingeniør og videnskabelig tjenestemand i lønklasse A 6 ved Det fælles Forskningscenter i Ispra (herefter benævnt DFF), og Mario Montagnani, ingeniør og overordnet videnskabelig tjenestemand i lønklasse A 4 sammesteds, anlagt sag med påstand om, at

— det statueres, at sagsøgerne ved en videnskabelig kongres, der skulle finde sted den 27. december 1982 ved Cairos universitet, havde ret til at fremlægge og offentliggøre en videnskabelig rapport med titlen »Constitutive Equations of Austenitic Stainless Steel in Dynamics, Experiments and Calibration Procedure« (herefter benævnt rapporten), som var udfærdiget i samarbejde med to forskere fra Bolognas universitet,

— det statueres, at sagsøgerne har ret til at samarbejde med institutioner og forskere såvel i Fællesskabet som i tredjelande;

— den tjenstlige meddelelse af 10. november 1982 fra kontorchefen for afdelingen »anvendt mekanik«, hvorefter sagsøgerne blev frataget ansvaret for deres forskning omkring materialers reaktion på dynamiske påvirkninger og anvendelsen af den store maskine til dynamiske forsøg, annulleres.

Yderligere har sagsøgerne nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at yde erstatning for det tab, sagsøgerne har lidt som følge af dens ulovlige handlinger.

2 Det fremgår af bevisførelsen, at sagen, når henses til vedtægtens artikler 90 og 91, i det væsentlige er anlagt for at få annulleret tre meddelelser om afgørelser eller foranstaltninger truffet af DFF's overordnede myndighed, nemlig:

a) To tjenstlige meddelelser af 7. oktober og 5. november 1982, underskrevet af kontorchefen for afdelingen »anvendt mekanik«, hvorefter sagsøgerne nægtes samtykke til at offentliggøre ovennævnte rapport og deltage i Cairo-kongressen.

b) To tjenstlige meddelelser fra kontorchefen af henholdsvis 27. september 1982, hvorefter denne afviser at indbyde en polsk sagkyndig for DFF's regning, og 6. oktober 1982, hvori det bebrejdes sagsøgerne, at de har grebet ind i gennemførelsen af forskningskontrakter.

c) En tjenstlig meddelelse af 10. december 1982 fra kontorchefen, som heri underrettede de berørte tjenestemænd, herunder sagsøgerne, om nye regler vedrørende ansvaret for forskningen omkring materialers reaktion på dynamiske påvirkninger og brugen af det hertil anvendte forskningsanlæg (den »store maskine«).

3 Den 23. december 1982 indgav sagsøgerne ved særskilt dokument en begæring om udsættelse af fuldbyrdelsen af de afgørelser, der anfægtes i hovedsagen.

4 Samme dag bestemte formanden for anden afdeling ved kendelse (Sml., s. 4667), at begæringen om midlertidig udsættelse af afgørelserne vedrørende offentliggørelse af rapporten og deltagelse i Cairo-kongressen, som skulle finde sted den 27. december 1982, ikke kunne tages til følge, og at afgørelsen vedrørende de øvrige påstande skulle udsættes. Ved kendelse af 1. februar 1983 (Sml., s. 145) bestemte formanden for anden afdeling, at disse påstande ikke kunne tages til følge, da de begærede forholdsregler ikke var uopsættelige.

5 Sagsøgerne har ikke støttet deres påstande på anbringender, der har en juridisk formulering. Det fremgår af deres samlede skriftlige og mundtlige indlæg, at de i det væsentlige har fremført tre typer klagepunkter. For det første har de anført, at de foranstaltninger, som kontorchefen har truffet over for dem, var inspireret af hans modvilje og således begrundet i forhold, som var irrelevante for tjenestens interesse. For det andet har de gjort gældende, at de trufne foranstaltninger er et indgreb i deres frihed som forskere; efter deres opfattelse skyldes denne begrænsning dels den måde, hvorpå vedtægtens artikel 17, stk. 2, er blevet anvendt, for så vidt angår offentliggørelsen af den omhandlede rapport, dels det forhold, at der blev lagt hindringer i vejen for deres kontakt med institutioner og forskere uden for DFF, og at de blev frataget ansvaret for anvendelsen af det anlæg, som de havde udviklet og fremstillet med henblik på forskning omkring materia-

lers reaktion på dynamiske påvirkninger. For det tredje har de anført, at de forskellige foranstaltninger, og navnlig afgørelsen af 10. november 1982, ikke er tilstrækkelig begrundet.

6 Indledningsvis bemærkes vedrørende det første af disse tre klagepunkter, der er indgående behandlet i stævningen, at det indeholder en række fornærmelige udtalelser om kontorchefen, hvoraf visse vedrørende hans personlige egenskaber og videnskabelige og administrative evner må anses for ærekrænkende. Udtalelserne blev først trukket tilbage under det offentlige retsmøde. Da de fremsatte udtalelser er trukket tilbage, bortfalder i realiteten det første klagepunkt, hvorfor det kan antages, at sagsøgerne dog i al fald har gjort gældende, at de over for dem trufne foranstaltninger enten er ubegrundede eller inspireret af omstændigheder, som er irrelevante for tjenestens interesse, og at de i hvert fald begrænser deres videnskabelige handlefrihed. Retten finder det hensigtsmæssigt at behandle de tre ovenfor definerede påstande i lyset af disse betragtninger.

Afslaget på ansøgningen om offentliggørelse af rapporten og deltagelse i Cairo-kongressen

7 Det fremgår af sagen, at Albertini den 13. juli 1982 tilsendte Cairo-kongressens generalsekretær originaleksemplaret af den omtvistede rapport, for at den kunne indgå i programmet, og samtidig anførte, at Montagnani og han var interesserede i at behandle den under kongressen. Generalsekretæren anerkendte modtagelsen ved skrivelse af 30. juli 1982, hvori han meddelte sagsøgerne, at rapporten var godkendt med henblik på fremlæggelse under kongressen og offentliggørelse i den indbundne samling af kongressens indlæg.

8 Den 31. august 1982 ansøgte sagsøgerne deres kontorchef om samtykke til at offentliggøre rapporten i anledning af den nævnte kongres.

9 Ved notat af 7. oktober 1982 fremsatte kontorchefen i forbindelse med rapporten en kritik af en række punkter af formel og materiel art. Han henledte sagsøgernes opmærksomhed på, at størstedelen af rapporten var kompilation af stof, som allerede var offentliggjort af andre forskere, og

tilføjede, at »de to eneste sider, som kunne give rapporten en vis vægt, desværre er meget svage (very poor)«. Kontorchefen opfordrede derfor sagsøgerne til at trække deres rapport tilbage. Han understregede yderligere, at det ikke var korrekt at fremsende rapporten til kongressens organisator, inden den var undergivet en intern revision. Som konklusion understregede kontorchefen på det bestemteste nødvendigheden af, at sagsøgerne følger den sædvanlige fremgangsmåde på dette område.

10 Den 5. november 1982 tilstillede kontorchefen sagsøgerne et notat vedrørende deres deltages i Cairo-kongressen. Det lød således:

»Jeg har gennemgået programmet, og jeg finder det ikke formålstjenligt at lade en medarbejder deltage i kongressen. Programmet er lidet homogent og i væsentlig grad uden interesse for os (production, design, industrial sessions, etc.). Der optræder betydelige personligheder i programmet, men vi kan også ad anden vej tilvejebringe oplysninger om indholdet af deres rapporter. Mødets materiale og rapporter har kun begrænset interesse for os. Jeg har opfordret Dem til at trække Deres rapport tilbage. Naturligvis er de eksterne medforfattere ikke undergivet min myndighed. Hvis de måtte ønske at fremlægge rapporten i deres universitets navn, må det være efter aftale med deres foresatte«.

11 Det fremgår af sagen, at sagsøgerne den 30. november 1982 skriftligt meddelte kongressens organisator, at der ikke var givet samtykke til offentliggørelse af rapporten, og at den derfor måtte anses for at være trukket tilbage, hvis der ikke inden for den fastsatte frist blev givet et sådan samtykke.

12 Af Kommissionens oplysninger, der ikke er blevet bestridt, fremgår, at rapporten til sidst faktisk blev offentliggjort i samlingen af kongressens indlæg, skønt sagsøgerne ikke deltog.

13 Til støtte for anbringendet om, at det dobbelte afslag var retsstridigt, har sagsøgerne påberåbt sig tjenstlig meddelelse nr. 13/79 af 15. maj 1979 fra direktøren for forskningscentret i Ispra om proceduren for udpegning af de

medarbejdere, som skal deltage i videnskabelige og tekniske arrangementer, samt om fremlæggelse af indlæg. De har navnlig anført to punkter i denne meddelelse, hvoraf det fremgår, at det forslag om deltagelse, som skal forelægges den overordnede myndighed, blandt andet »om muligt [skal indeholde] organisatorens bekræftelse og godkendelse af indlægget (punkt 2.7), og at tjenestemændene kan forelægge organisatorerne deres forslag til indlæg »i form af en titel eller et sammendrag« (punkt 4.1.b). Det kan således ikke bebrejdes sagsøgerne, at de inden kongressen tilsendte organisatorerne, hvad de under retsforhandlingerne har betegnet som en »skitse« eller et »udkast«.

14 Sagsøgerne har yderligere fremhævet de grænser for institutionens ret til at kontrollere offentliggørelsen af tjenestemændenes arbejder vedrørende emner i forbindelse med Fællesskabernes virksomhed, som efter deres opfattelse følger af vedtægtens artikel 17, stk. 2. De har i den forbindelse anført, at samtykke til offentliggørelse i henhold til stykke 2, andet punktum, kun kan nægtes, såfremt offentliggørelsen »vil kunne skade Fællesskabernes interesser«. Efter sagsøgernes opfattelse kan vurderingen af disse interesser kun vedrøre forhold som tavshedspligt eller sikkerhed, hvorimod den ikke kan udvides til kontrol med et dokuments kvalitet; et dokuments påståede middelmådighed kan navnlig ikke skade Fællesskabernes interesser, hvorfor det har været så meget mere uberettiget at nægte samtykke til offentliggørelse af en rapport af så høj en videnskabelig værdi som de sagsøgtes.

15 Kommissionen har anført, at sagsøgerne ikke fulgte den sædvanlige procedure ved ansøgning om samtykke til offentliggørelse, og at de ikke overholdt de udtrykkelige og klare regler i tjenstlig meddelelse nr. 13/79. Ansøgningen om samtykke, som blev udfærdiget på en ad hoc-formular, blev først indgivet halvanden måned efter fremsendelsen af den omtvistede rapport til organisatorerne af Cairo-kongressen. Dette forsøg på at stille deres overordnede over for et fait accompli er klart i strid med reglen i vedtægtens artikel 17, og derfor fuldt ud tilstrækkeligt til i sig selv at begrunde en frifindelse af sagsøgte.

16 For så vidt angår rækkevidden af fællesskabsinstitutionernes ret til ifølge artikel 17, stk. 2, at kontrollere offentliggørelsen af tekster udarbejdet af deres tjenestemænd, har Kommissionen understreget, at der på det videnskabelige område er tale om at sikre overholdelsen af det grundlæggende krav om, at tekster, der offentliggøres i DFF's navn, ikke vil kunne skade Fællesskabets videnskabelige omdømme.

17 I den foreliggende sag har den kompetente kontorchef ifølge Kommissionen udtrykkelig underrettet sagsøgerne om sin kritik i anledning af rapportens utilstrækkelige videnskabelige kvalitet, og Kommissionen har i denne forbindelse rådført sig med to eksterne sagkyndige, hvoraf den ene var tilknyttet det franske Commissariat à l'énergie atomique français og den anden Kernforschungszentrum, Karlsruhe; de kunne begge tilslutte sig kontorchefens vurdering.

18 Kommissionen har yderligere anført, at sagsøgerne i august 1983 indgav ansøgning om offentliggørelse af en ændret og forbedret udgave af deres rapport i forbindelse med en kongres i Chicago (SMIRT VII). Det inden for DFF nedsatte bedømmelsesudvalg konstaterede, at visse passager i den tidligere udgave, som blev anset for videnskabeligt ukorrekte, var blevet slettet, og at andre var blevet forbedret eller suppleret. Yderligere var der tilføjet helt nye afsnit, hvorved den nye tekst fik et solidt videnskabeligt grundlag, som ikke fandtes i den tidligere. Endelig foreslog bedømmelsesudvalget en række ændringer, som forfatterne omgående godkendte. Herefter blev der givet samtykke til offentliggørelse af rapporten, hvilket beviser, at kontorchefens standpunkt ved ansøgningen om offentliggørelse af den udgave, som skulle forelægges på Cairo-kongressen, var fuldt ud begrundet, og at han ikke nærede nogen modvilje mod sagsøgerne.

19 For så vidt angår sagsøgernes deltagelse i Cairo-kongressen, har Kommissionen endelig understreget, at tjenestemænd, som ansøger om tjenesterejse, ikke har krav herpå, men at deres kompetente overordnede kan give samtykke til tjenesterejser, hvis de skønnes at være hensigtsmæssige, og hvis der er tilstrækkelige midler på budgettet. I den foreliggende sag fandt den kompetente kontorchef, at det ville være uhensigtsmæssigt og unødvendigt at foretage en tjenesterejse til Cairo. Kommissionen har under alle omstændigheder anført, at spørgsmålet er genstandsløst, da Cairo-kongressen er gået over i historien.

20 Sagsøgerne har på to punkter anfægtet Kommissionens argumenter.

21 Dels har de anført, at Kommissionen ikke kan støtte sig på udtalelser, der er indhentet efter sagsanlægget og ikke har været genstand for kontradiktorisk behandling. Dels har de gjort gældende, at den rapport, som skulle fremlægges på Chicago-kongressen på ingen måde er en ændret version af den omtvistede rapport, men derimod et helt selvstændigt dokument.

22 Med henblik på afgørelsen af disse uoverensstemmelser skal der først henvises til vedtægtens artikel 17, stk. 2, som lyder således:

»Tjenestemanden kan hverken alene eller i samarbejde med tredjemand uden samtykke fra ansættelsesmyndigheden offentliggøre eller lade offentliggøre tekster, der vedrører den virksomhed, som udøves af Fællesskaberne. Dette samtykke kan kun nægtes, såfremt den påtænkte offentliggørelse vil kunne skade Fællesskabernes interesser«.

23 Denne bestemmelse uddybes, for så vidt angår videnskabelige og tekniske tjenestemænd ved Det europæiske Atomenergifællesskab, i vedtægtens artikel 94, som blandt andet bestemmer, at pligten til at søge om samtykke udvides til »enhver offentliggørelse eller offentlig meddelelse«, når det drejer sig om Det europæiske Atomenergifællesskabs arbejde.

24 De berørte tjenestemænds forpligtelser ifølge disse bestemmelser er under hensyn til de særlige forhold i forskningscentret i Ispra udførligt beskrevet i tjenstlig meddelelse nr. 13/79, hvis relevans for sagen parterne har anerkendt.

25 Det fremgår dels af de i vedtægten nævnte bestemmelser af ovennævnte tjenstlige meddelelse, at de berørte tjenestemænd ikke på nogen måde kan forpligte sig, for så vidt angår officiel deltagelse i videnskabelige arrangementer og fremlæggelse af indlæg, før de har forelagt den overordnede myndighed et udkast til de tekster, som de ønsker at fremlægge eller offentliggøre i anledning af sådanne arrangementer.

26 Ganske vist kan tjenestemændene ifølge tjenstlig meddelelse nr. 13/79 forinden give meddelelse om titlen på deres indlæg og fremsende et sammendrag heraf, men det fremgår udtrykkeligt af punkt 4.1.b, at »tekster ... under ingen omstændigheder [kan] fremsendes til kongressen in extenso, hvis der ikke er givet samtykke til offentliggørelse«.

27 Det fremgår imidlertid af sagen, at sagsøgerne netop fremsendte hele teksten til deres indlæg til organisatorerne af Cairo-kongressen, idet de gav udtryk for deres ønske om at deltage, længe inden de ansøgte om samtykke. Det var derfor fuldt berettiget, at kontorchefen i tjenstlig meddelelse af 7. oktober 1982 understregede deres pligt til at overholde de på dette område gældende regler.

28 For så vidt vurderingen af rapportens indhold forsat har interesse, skønt sagsøgerne klart tilsidesatte deres pligt i henhold til vedtægten og tjenstlig meddelelse nr. 13/79, skal der fremsættes følgende betragtninger.

29 Som Kommissionen rigtigt har anført, er den kompetente myndighed med henblik på at afgøre, om offentliggørelsen af en meddelelse eller et dokument, som vedrører en fællesskabsinstitutions arbejde, er forenelig med Fællesskabets interesser, beføjet til at tage samtlige aspekter af de pågældende tekster i betragtning. Navnlig når der er tale om en forskningstjenste som DFF, er den kompetente myndighed berettiget til at vurdere et arbejdes videnskablige værdi for at kunne afgøre, hvilken indflydelse en eventuel offentliggørelse vil have på centrets videnskabelige omdømme.

30 Det fremgår af sagen, at kontorchefen, som ifølge DFF's interne organisation havde til opgave at kontrollere forskningen i de tjenestegrene, som var undergivet hans myndighed, ikke overskred grænserne for det ham tildelte skøn, da han vurderede udkastet til rapporten ud fra de videnskabelige krav, som kan stilles til de arbejder, som fremlægges i DFF's havn. Sagsøgerne har ikke kunnet anføre omstændigheder, hvoraf det kan udledes, at der er begået et klart fejlskøn.

31 Under disse omstændigheder er det ufornødent at behandle Kommissionens efterfølgende vurdering af udtalelserne eller tage stilling til spørgsmålet, om den tekst, som senere blev fremlagt på Chicago-kongressen, er en forbedret udgave af den omtvistede rapport eller en helt ny rapport.

32 For så vidt angår spørgsmålet om deltagelse i Cairo-kongressen, som ifølge sagsøgerne stadig er af principiel betydning, bemærkes, at alene den overordnede myndighed har kompetence til at afgøre, om det er hensigtsmæssigt at lade tjenestemænd deltage officielt i videnskabelige arrangementer af denne art. Uanset den eventuelle værdi af deres videnskabelige arbejder kan sagsøgerne således ikke klage over, at kontorchefen skønnede, at Cairo-kongressen ikke var af tilstrækkelig interesse for DFF's forskningsprojekter.

33 For så vidt klagepunktet, der støttes på manglende begrundelse, gælder begge de omtvistede afgørelser, bemærkes endelig, at der i begge tilfælde er givet en udtrykkelig begrundelse, hvilket i øvrigt stod de berørte helt klart.

34 Af det anførte følger, at klagepunkterne vedrørende de tjenstlige meddelelser af 7. oktober og 15. november 1982 underskrevet af kontorchefen for afdelingen »anvendt mekanik«, skal forkastes.

Afslaget på visse kontakter udadtil

35 Sagsøgerne har såvel i stævningen som i deres indlæg klaget over, at der systematisk blev lagt hindringer i vejen for deres bestræbelser på at knytte videnskabelig kontakt til institutioner eller forskere i Fællesskabet eller tredjelande. Imidlertid anføres kun to af de nævnte forhold til støtte for påstanden om annullation, nemlig afslaget på at indbyde en polsk ekspert til centret og irettesættelsen af sagsøgerne på grund af deres indgreb i gennemførelsen af visse forskningskontrakter. Domstolen skal derfor begrænse sig til at behandle disse to forhold.

36 Kommissionen har over for de af sagsøgerne fremførte klagepunkter anført, at det aldrig generelt er blevet forbudt dem at samarbejde med sagkyndige uden for DFF. De to forhold, som sagsøgerne har fremdraget, skal vurderes på grundlag af de dertil knyttede særlige omstændigheder; efter Kommissionens opfattelse var afslaget i det første tilfælde og irettesættelsen i det andet tilfælde fuldt begrundede.

37 For så vidt angår afvisningen af forslaget om at indbyde en polsk ekspert, fremgår det af selve indholdet af den anfægtede afgørelse, at Fællesskabet skulle afholde omkostningerne ved opholdet på DFF. Det tilkommer den ansvarlige leder af den pågældende tjenestegren at give samtykke til et sådant ophold; sagsøgerne er ubeføjede til at klage over, at kontorchefen i betragtning af den sagkyndiges skuffende indsats ved tidligere besøg fandt det uhensigtsmæssigt at indbyde ham endnu en gang.

38 Det fremgår af den tjenstlige meddelelse af 6. oktober 1982, at kontorchefen kritiserede sagsøgerne for at have grebet ind i gennemførelsen af en forskningskontrakt uden at underrette den medarbejder, som havde hovedansvaret for kontrakten, samt for til en tredjemand at have udleveret en skrivelse, som var tilstillet DFF af en fransk institution, og endelig for uretmæssigt at have grebet ind i en anden kontrakt. På grund af disse handlinger fremhævede kontorchefen over for sagsøgerne den gældende regel, hvorefter »det er nødvendigt, at DFF i forbindelserne udadtil taler med én stemme«, idet han betegnede deres initiativ som uacceptabelt, da det skabte »usikkerhed hos medarbejdere uden for DFF og kaos inden for«.

39 Da denne tjenstlige meddelelse kun havde til formål at henlede sagsøgernes opmærksomhed på visse grundlæggende principper, som gælder for enhver administrations forhold til tredjemand, kan den ikke betragtes som en akt, der indeholder et klagepunkt over for de pågældende, jfr. vedtægtens artikler 90 og 91.

40 Det kan herefter fastslås, at de i forbindelse med denne påstand anførte klagepunkter er irrelevante og derfor ikke kan lægges til grund.

Det forhold at sagsøgerne fratages ansvaret for forskningen omkring materialers reaktion på dynamiske påvirkninger

41 Genstanden for dette klagepunkt er en tjenstlig meddelelse af 10. november 1982 fra kontorchefen, som blandt andet var stilet til sagsøgerne, og som lød således:

»Verzeletti overtager med omgående virkning ansvaret for forskningen vedrørende materialers, komponenters og strukturers reaktion på dynamiske påvirkninger ved anvendelse af den store maskine til dynamiske forsøg.

Hans første opgave er at udarbejde en instrumenteringsplan, en indkøringsplan og en mellemlang forsøgsplan (2-3 år). Han koordinerer arbejdet vedrørende den numeriske styring af dette projekt«.

42 Sagsøgerne har gjort gældende, at de som følge af denne meddelelse uretmæssigt på dem tildelte forskningsområde blev frataget ansvaret for et forskningsapparat, som de selv havde udviklet og konstrueret efter flere års arbejdsindsats.

43 Efter sagsøgernes opfattelse havde alene ansættelsesmyndigheden og ikke kontorchefen kompetence til at træffe en sådan afgørelse. Yderligere var den ikke begrundet som krævet i vedtægtens artikel 25.

44 Heroverfor har Kommissionen for det første gjort gældende, at Albertinis klager er grundløse, da han fuldt ud har bevaret sine tidligere beføjelser; i virkeligheden var det således kun Montagnani, som berørtes af denne afgørelse.

45 For så vidt angår arten af den omtvistede afgørelse har Kommissionen anført, at der her er tale om en foranstaltning vedrørende den interne organisation i afdelingen »anvendt mekanik«, og at den tjenstlige meddelelse derfor ikke kan betegnes som en afgørelse, der indebærer et klagepunkt, jfr. vedtægtens artikel 25. Denne interne foranstaltning var blevet nødvendig, fordi det tidligere havde vist sig, at Montagnani, hvis indsats i forbindelse med udviklingen af maskinen ikke anfægtes, ikke besad de kvalifikationer, der var nødvendige for at lede og koordinere arbejdet, efter at maskinen var

færdigudviklet. Efter Kommissionens opfattelse kan det forhold, at sagsøgerne har bidraget til konstruktionen af det pågældende anlæg, som er DFF's ejendom, under ingen omstændigheder give dem eneret til at anvende det. I denne forbindelse har Kommissionen understreget, at sagsøgerne i lighed med centrets øvrige forskere fortsat har adgang til at anvende dette forskningsredskab.

46 Det skal her bemærkes, at en foranstaltning vedrørende intern organisation, som ikke kan skade de pågældendes tjenesteretlige stilling eller krænke princippet om et passende forhold mellem tjenestemændenes lønklasse og det arbejde, de sættes til at udføre, ikke kan anses for en akt, der indeholder et klagepunkt, jfr. vedtægtens artikel 25, der som sådan skal begrundes af den administrative myndighed (jfr. dom af 1. 6. 1983, de forenede sager 36, 37 og 218/81, Seton, Sml., 1983, s. 1789). Det fremgår nemlig af det under sagen oplyste, at den omtvistede tjenstlige meddelelse ikke førte til en ændring af arten af de forskningsopgaver, som sagsøgerne udførte i deres afdeling. Fordelingen af arbejdsopgaverne mellem tjenestemændene under hensyntagn til deres særlige kvalifikationer og under overholdelse af ovennævnte princip er omfattet af den kompetence, der normalt tillægges den overordnede myndighed i interne spørgsmål; foranstaltninger på dette område kræver ikke en særlig begrundelse.

47 Det fremgår imidlertid af en gennemgang af sagen, at de to sagsøgeres tjenesteretlige stilling ikke blev påvirket af de foranstaltninger, som kontorchefen traf i henhold til den tjenstlige meddelelse af 10. november 1982, da han ændrede ansvarsfordelingen inden for afdelingen, for så vidt angår forvaltningen af det forskningsanlæg, til hvis udvikling sagsøgerne havde bidraget.

48 Dette klagepunkt kan således heller ikke lægges til grund.

49 Herefter vil sagsøgte være at frifinde for påstanden om annullation af de omhandlede afgørelser.

50 Den subsidiære påstand vedrørende ansvarsfordelingen er herefter genstandsløs.

Sagens omkostninger

51 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, som taber sagen, dømt til at afholde sagens omkostninger. Ifølge reglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid i sager vedrørende ansatte ved Fællesskaberne selv de af dem afholdte udgifter med forbehold af bestemmelserne i artikel 69, stk. 3, andet afsnit, som vedrører omkostninger, som Domstolen skønner er forvoldt unødvendigt eller af ond vilje.

52 Domstolen finder ikke, at artikel 70 kan anvendes på sagsøgerne, da de i mange henseender under den administrative procedure har udvist uacceptabel og urimelig adfærd. På grund af denne adfærd, som er i strid med det tillidsforhold, som bør bestå inden for fællesskabsadministrationen, bør sagsøgerne dømmes til at afholde samtlige sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringerne om foreløbige forholdsregler.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgerne betaler samtlige sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringerne om foreløbige forholdsregler.**

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. maj 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

D. Louterman
Fuldmægtig

K. Bahlmann
Formand for anden afdeling